

Chipul și Cel întâi-născut

Cel întâi-născut este un titlu de cel mai înalt rang, pe care Duhul Sfânt Îl oferă Fiului cu scopul ca măreția Persoanei Sale să câștige valoare în ochii noștri, și pentru ca adorarea și venerarea din partea noastră să fie trezite și să rămână treze; El S-a coborât, spre onoarea Tatălui și pentru salvarea creaturilor Sale, ca să ia chip de om și să Se smerească chiar până la moarte de cruce.

Clasa cea mai înaltă a ființelor create aduc adorare Fiului la porunca lui Dumnezeu. „*Și iarăși, când aduce în lume pe Cel întâi-născut, zice: ,Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine*” (Evrei 1.6). Dacă Dumnezeu veghează la onoarea Fiului și ordonă îngerilor să recunoască și să respecte drepturile personale ale Celui întâi-născut, atunci putem fi siguri că și cei mântuiți trebuie să-I aducă adorarea lor neîngrădită – și ei fac aceasta cu plăcere – nu numai cu privire la Cel întâi-născut din toată creația, ci și cu privire la Cel întâi-născut dintre cei morți (Coloseni 1.15,18).

Cine vrea să pună la îndoială drepturile Fiului de întâi-născut? Omul posedă drepturile de întâi-născut prin aceea că el este primul născut în familie, și aceste drepturi sunt recunoscute prin lege și datină; Fiul primește astfel de drepturi pe baza altor motive, mai înalte. Spre deosebire de fiii oamenilor, drepturile Fiului veșnic sunt independente de data nașterii. El este în Sine Însuși „*fără început*” (Evrei 7.3), cu toate că El a fost arătat printre oameni la un anumit moment – Mijlocitorul dintre Dumnezeu și oameni. Măreția și demnitatea veșnică a Fiului dragostei Tatălui, ca Cel care nu aparține creației, Îi sunt asigurate în aceeași măsură atât în smerirea cât și în înălțarea Sa la rangul cel mai înalt de Cel întâi-născut – o poziție care este nespus de mult mai presus chiar și de poziția celor mai înalte ființe create, și în această poziție trebuie să-L recunoască odată fiecare creatură.

Ce adevăr sfânt și înviorător pentru inimă avem aici cu privire la El, Creatorul tuturor lucrurilor, dar care cu toate acestea a fost „*ispitit în toate, asemenea nouă, dar fără păcat*”! Vrem să ne ferim sufletele să nu se „*umfle de mândrie deșartă prin gândurile firii păcătoase*” (Coloseni 2.18). Noi nu ar trebui să devenim șovăitori în a ne pleca inimile în dăruire în adorare înaintea acestor glorii veșnice ale Mântuitorului nostru. Am putea noi face altceva, decât să venerăm pe Fiul, care este Cel întâi-născut din toată creația, Cel întâi-născut dintre morți și Cel întâi-născut dintre mulți frați?

Vrem să vedem deci cum gloriile și drepturile Chipului Dumnezeului Celui nevăzut și ale Celui întâi-născut își au originea în filiațiunea Sa veșnică și se bazează pe El.

Învățătura în epistola către Coloseni

Este remarcabil, că în Scriptură gloriile lui Hristos Isus sunt revelate în strânsă legătură cu privilegiile harului, de care au parte cei care cred în El: binecuvântările noastre sunt derivate din gloriile Sale. Corespunzător aceste glorii ne sunt prezentate în epistola către Coloseni în legătură cu moștenirea noastră, cu mântuirea noastră, cu strămutarea noastră în Împărăția Fiului dragostei Sale și cu mântuirea noastră. În capitolul 1 ne este descrisă această Persoană binecuvântată ca fiind Fiul dragostei Tatălui, Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, Cel întâi-născut din toată creația (Coloseni 1.12-17) – ca să numim acum numai câteva puncte.

Realmente, aceste glorii ale Fiului ne apar în acest capitol ca splendoarea stelelor strălucitoare. În orice direcție ai privi – în trecut, în prezent, în viitor – Fiul stă înaintea noastră în demnitatea Sa copleșitoare și inaccesibilă. Dacă privim înapoi, ne întrebăm, cine a creat toate acestea? Este Fiul (versetul 16). Dacă privim în sus, ne întrebăm, cine este Capul trupului, al Adunării? Este Fiul (versetul 18). Dacă privim înainte, ne întrebăm, cine este cel care a împăcat toate lucrurile? Este Fiul (versetul 20). Este așa, că începând de la întemeierea lumii găsim o serie neîntreruptă ale activităților atotputernice și permanente ale Fiului dragostei Sale, „*în care noi avem răscumpărarea, iertarea păcatelor*”.

În Synopsis ale lui J. N. D. citim despre această temă: „Fiul ne este prezentat aici ca și Creator, aceasta nu exclude nici puterea Tatălui și nici lucrarea Duhului. Ei sunt una, dar aici Fiul este pus înaintea ochilor noștri. În evanghelia după Ioan capitolul 1 este Cuvântul, Cel care a creat toate lucrurile. Aici și în epistola către Evrei capitolul 1 este revelat sub Numele Fiului Acela, Cel care este totodată și Cuvântul. El este Cuvântul lui Dumnezeu, expresia gândurilor Sale și a puterii Sale. Prin El lucrează și se revelează Dumnezeu.

El este și Fiul lui Dumnezeu, și în mod deosebit Fiul Tatălui. El revelează pe Dumnezeu, și cine L-a văzut pe El a văzut pe Tatăl. Prin faptul că El a fost născut în lumea aceasta, sub acțiunea lui Dumnezeu prin Duhul Sfânt, El este Fiul lui Dumnezeu (Luca 1.35; Psalm 2.7). Însă aceasta a avut loc în timpul când creația era deja scena revelării căilor și planurilor lui Dumnezeu.

Dar numele Fiu este și desemnarea relației proprii a Persoanei Sale minunate cu Tatăl înainte de a fi lumea. În acest caracter El a creat toate lucrurile. Fiul trebuie glorificat tot așa cum este glorificat Tatăl.

Ceea ce ne este prezentat în epistola către Coloseni este gloria specifică Persoanei Sale ca Fiu înainte de a fi lumea. El este Creatorul ca Fiu. Este important să se țină seama de acest fapt. Dar Persoanele nu sunt despărțite în revelarea lor. Dacă Fiul a făcut minuni pe pământ, El a alungat demonii prin Duhul, și Tatăl, care locuia în El (în Hristos), făcea lucrările.

Trebuie de asemenea amintit, că ce s-a spus despre El, se spune oamenilor de pe pământ, despre Persoana Sa deplină, abia după ce El a fost revelat în trup de carne. Nu că noi în imaginația noastră nu am putea diferenția între Dumnezeirea Sa și natura Sa umană, dar tocmai prin faptul că noi diferențiem ne gândim la Persoana despre care facem această diferențiere. Noi spunem: Hristos este Dumnezeu, Hristos este Om; dar este Hristos, Cel care este ambele.

Nu spun aceasta în sens teologic, ci pentru a îndrepta atenția cititorului spre expresia remarcabilă: „*Căci toată plinătatea și-a găsit plăcerea să locuiască în El*”. Toată plinătatea Dumnezeirii era în Hristos.

Folosul nu este neînsemnat, dacă inimile noastre sunt conduse în felul acesta de Duhul Sfânt prin parcursul întunecat al timpurilor trecute spre limitele exterioare ale timpului – spre momentul când ființele create erau pe cale de a fi chemate la existență. Acolo și în acel moment privim pe Acela care în atotputernicia Sa „*înainte de toate lucrurile*”, și prin care toate lucrurile au fost create, era Fiul dragostei Tatălui. Înainte ca lucrarea creației să înceapă, dragostea era prezentă și activă; căci Tatăl iubește pe Fiul, înainte ca mâinile dragostei să facă toate lucrurile existente. Aceasta este credința aleșilor lui Dumnezeu, și în acest „gând mai presus de toate gândurile” *adorăm cu reverență pe Fiul, care este „înainte de toate” lucrurile și prin care „toate lucrurile se mențin*” (versetul 17).

Gloria Domnului ne dă putere să umblăm în chip vrednic

Aceste prezentări ale gloriilor personale ale Fiului rezultă din rugăciunea apostolului pentru sfinții din Colose, pentru ca în împrejurările potrivnice să poată umbla într-un chip vrednic de Domnul, plăcuți Lui în orice lucru (versetul 10). Multe suferințe erau de neevitat pentru aceia care voiau să rămână fideli Numelui Său, și pentru ca ei să poată nădăjdui în necazuri aveau nevoie de un sprijin care era mai tare decât orice putea să le ofere natura. De aceea Pavel se roagă așa de serios pentru ei, ca ei să fie întăriți „*cu toată puterea, potrivit cu tăria slavei Lui, pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie*” (versetul 11). În măsura în care noi înțelegem gloria Aceluia care a suferit nespus de mult, în aceeași măsură coapsele noastre vor fi încinse, ca să sufere împreună cu El. La privirea gloriei Fiului dragostei Tatălui suntem constrânși să strigăm așa cum a strigat Petru: „*Doamne, cu Tine sunt gata să merg chiar și în închisoare și în moarte*”.

În mod corespunzător apostolul continuă (1) să-i învețe despre binecuvântările pe care Tatăl li le-a dat lor deja acum și (2) despre demnitatea personală a Fiului, în care aceste binecuvântări sunt sigure pentru ei. În mijlocul împrejurărilor lor grele ca creștini, ei sunt îndemnați, gândind la aceste lucruri, pe care Duhul le revelează cu privire la glorificarea Fiului, să fie totdeauna mulțumitori Tatălui.

Ce a făcut Tatăl deja pentru ei? Ei au fost deja învredniciți să aibă „*parte de moștenirea sfinților în lumină*” (versetul 12), de locuința lui Dumnezeu. Măsura sfințeniei, care le-a fost dată, îi îndreptățește deja acum să ocupe un loc în Casa Tatălui. Ei și noi toți vrem să mulțumim Tatălui pentru acest act al harului.

Eliberarea de sub autoritatea întunericului are ca urmare, că ei sunt deja corespunzători pentru patria luminii. În afară de aceasta, deoarece au fost eliberați de puterea întunericului, ei au fost așezați sub o cu totul altă stăpânire. Tatăl ne-a așezat deja în Împărăția Fiului dragostei Sale (versetul 13). Noi ar trebui să mulțumim realmente Tatălui pentru această lucrare divină mare, și privind la gloria Fiului vom fi întăriți „*cu toată puterea pentru orice răbdare și îndelungă răbdare, cu bucurie*”.

Împărăția Fiului dragostei Sale

Împărăția, în care noi am fost strămutați, nu este împărăția pământească prorocită de proroci, în care puterea divină înfrânge răul și răsplătește binele, deoarece sfinții din Colose – cu toate că erau în Împărăție – aveau de suferit din cauza prezenței puterii răului și erau îndemnați să manifeste răbdare, îndelungă răbdare și bucurie. Ioan, întemnițatul Domnului, era pe insula Patmos de asemenea în aceeași „Împărăție” (Apocalipsa 1.9). Aceasta este Împărăția, în care Tatăl așează pe copiii Săi, pentru ca ei să trebuiască să învețe să manifeste răbdarea și blândețea lui Hristos. Este Împărăția, a cărei atmosferă nu vorbește încă de glorie și domnie, ci de dragoste.

Aici ne este prezentată dragostea Tatălui în Fiul și prin Fiul; și aici în această Împărăție și Tatăl revelează gloriile personale ale Fiului, pe care carnea și sângele nici nu le cunosc și nici nu pot să le reveleze vreodată (Matei 16.17). Pentru toți cei care au fost strămutați în această Împărăție fericită a luminii, Fiul dragostei Tatălui este hrana pentru credința lor, sprijinul și speranța lor și izvorul dragostei lor.

Mai mult chiar, această poziție privilegiată, pe care ne-a dăruit-o Tatăl, o datorăm Fiului; ni se amintește că în El noi „*avem răscumpărarea, iertarea păcatelor*” (versetul 14). Ce ne-a dat Tatăl este rezultatul lucrării de ispășire făcute de Fiul pentru noi. De aceea vrem să mulțumim atât Tatălui cât și Fiului.

Chipul Dumnezeului Celui nevăzut

Apostolul scrie în continuare, că Fiul dragostei Tatălui „*este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut*”. La fel spune și Ioan: „*Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut*” (Ioan 1.18).

Chipul (sau tabloul) prezintă o redare vizibilă a ceea ce este nevăzut sau absent. Ideea inițială a suplinirii în cuvântul „chip” este explicată foarte frumos de Domnul nostru în istorisirea despre dinarul roman, moneda pentru bir (Matei 22.20). Arătând spre chipul cezarului de pe monedă, El întreabă pe farisei: „*Al cui este chipul acesta?*” Figura imprimată a cezarului sau bustul era prezentarea oficială a autorității împărătești din Roma asupra iudeilor din Palestina. Faptul că această monedă era în circulație printre iudei dovedea incontestabil dependența lor de despotul mondial din capitala situată departe de ei; el era prezentat pe partea superioară prin „chipul” cezarului.

Fiul este – în lumina veșnică a Persoanei Sale în cadrul Dumnezeirii – Chipul Dumnezeului Celui nevăzut. El a câștigat această însușire de a fi Suplinitorul nu cum a câștigat-o Adam prin creație; Adam a fost creat „*din țărâna pământului*” în Chipul și slava lui Dumnezeu (Geneza 1.27; 1 Corinteni 11.7). Omul, cu toate că în ordinea creației stă cu puțin mai jos decât îngerii, a fost rânduit să fie în lumea aceasta suplinitorul Celui care l-a creat. Fiul este însă Creatorul, și El, ca Chip al lui Dumnezeu, revelează într-o desăvârșire absolută pe Dumnezeu, deoarece El este Dumnezeu, desăvârșire care este de nedespărțit de gloria Sa personală ca Fiu; această glorie Îl caracteriza deja înainte de întruparea Sa ca Om.

Natura divină și Dumnezeirea

Ceva din Dumnezeu se putea vedea deja în lume, înainte să fi venit Hristos. Privirea creației ar fi trebuit să-l conducă pe om să admită existența unui Dumnezeu nevăzut, a Creatorului tuturor lucrurilor (Romani 1.19,20). Lucrările creației dau o mărturie puternică și de netăgăduit despre puterea Sa veșnică și divinitatea (theiotees) Lui, cu toate că nu dau mărturie despre dumnezeirea sau natura Sa divină (theotees). *Însă toată plinătatea Dumnezeirii (theotees) locuia în Hristos* (Coloseni 2.9). Fiul este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, este dragoste și lumină. Fiul este strălucirea gloriei lui Dumnezeu și întipărirea exactă a Ființei Sale (Evrei 1.3). El este „*Dumnezeu binecuvântat în veci*” (Romani 9.5). Tot ce este Dumnezeu în Ființa Sa și în poziția Sa copleșitoare, Scriptura le atribuie în aceeași măsură Fiului, Tatălui și Duhului Sfânt. (Un ajutor mare pentru înțelegerea versetului 5 din capitolul 9 al epistolei către Romani îl oferă studiul prețios al lui W. Kelly: „Notes on the Epistle to the Romans”, Bible Treasury, Band 8, paginile 203-205).

Așa cum Fiul cunoștea și savura pe deplin dragostea Tatălui înainte de întemeierea lumii (Ioan 17.24), tot așa El a prezentat dragostea Tatălui în împărăția sfinților Săi; mai mult chiar, El, Chipul Dumnezeului Celui nevăzut, prezintă dragostea lui Dumnezeu înaintea unei lumi de păcătoși (2 Corinteni 4.4). Deoarece El este Fiu, El este Chipul sau Reprezentantul

împuțernicit ca Mijlocitor nu numai pe baza rânduiri Sale, ci și pe baza Naturii Sale personale și veșnice ca Fiul.

Filiațiunea și Chipul

Acest titlu „Chip” se referă în Scriptură exclusiv la Fiul, el nu se folosește niciodată cu privire la Tatăl, și nici cu privire la Duhul. El este specific Fiului în cadrul Dumnezeirii, care reprezintă și Îl revelează pe Dumnezeu înaintea creaturilor Sale. Venind în lume El a făcut cunoscut ochilor și înțelegerii oamenilor pe singurul Dumnezeu adevărat, așa cum nimeni altul niciodată nu putea s-o facă (Ioan 17.3). Și în concordanță cu ceea ce „*s-a spus despre Domnul prin prorocul*” Isaia, Fiul fecioarei a fost numit Emanuel, aceasta înseamnă „*Dumnezeu cu noi*” (Matei 1.22,23). În Copilașul sfânt, al cărui Nume era Isus, a fost revelat Dumnezeu în carne; El este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut.

Trebuie să observăm că în vorbirea Duhului Sfânt despre Fiul nu se spune că El a devenit sau a fost făcut Chipul, așa cum se spune că El a fost „*născut din sămânța lui David*” (Romani 1.3), sau „*făcut Mare Preot*” (Romani 6.20), sau „*Cuvântul S-a făcut carne*” (Ioan 1.14). Atât în Coloseni 1.15 cât și în Ioan 1.18 se folosește verbul la timpul prezent, care exprimă legătura Sa cu sânul Tatălui; El este Chipul vizibil al Dumnezeului nevăzut. Această formă de constatare este cu atât mai evidentă, dacă ne gândim că în timpul când El a fost revelat în carne, El a fost văzut de oameni și de îngeri ca Chip al Dumnezeului nevăzut.

Desigur în această particularitate gramaticală găsim „pulbere de aur”; este gloria personală a Fiului, care se vede în această formă de exprimare a Duhului. Fiul lui Dumnezeu, Domnul nostru Isus Hristos, El, atunci când a fost născut în timp, „*născut din sămânța lui David, după carne*” (Romani 1.3), a intrat în această relație atunci când S-a întrupat ca Om, potrivit cu evanghelia după Matei capitolul 1. Deci, Fiul era înainte de toată veșnicia în stare să fie Chipul Dumnezeului celui nevăzut din cauza relației Sale divine din interiorul Dumnezeirii; folosirea verbului la timpul prezent – „este” – sprijină această explicație și contribuie în mare măsură la gloria Sa.

Nu văd „*ochii inimilor noastre*” (Efeseni 1.18) o diferență infinită între Adam, care a fost creat după Chipul lui Dumnezeu, și Fiul dragostei Tatălui, care nu aparținea creației și este Chipul Dumnezeului Celui nevăzut? Și nu este această diferență în Persoana care Și-a găsit plăcerea în a reprezenta și a face cunoscut pe Dumnezeu într-o creație care suspină sub urmările păcatului? Felul în care a avut loc această reprezentare era în „carne”, dar Fiul veșnic era și este totdeauna competent să reveleze pe Dumnezeu, chiar dacă această revelație a fost dată oamenilor abia atunci când El era Om; și ea este acum făcută cunoscut în Scripturi.

Astfel Fiul este de drept (din punctul de vedere al dreptului, privit legitim) din veșnicie Chipul Dumnezeului Celui nevăzut și de fapt (realmente) în timp. Și astăzi încă strălucește spre oameni „*lumina Evangheliei slavei*” lui Hristos înălțat la cer, Cel care „*este Chipul lui Dumnezeu*” (2 Corinteni 4.4).

O, Tată, dintre toți e Unul,	Cum a fost El în veșnicie,	El caracterul Tău îl are
La El privești cu desfătare,	A fost și la-mplinirea vremii;	Și El e oglindirea Ta.
La Fiul Tău Cel preaiubit.	Acum e Dumnezeu și Om.	E strălucirea slavei Tale,
		Ce-alină-n veci dorința Ta.